

zahvalnost & radost 3/2020

Sadržaj	Strana
Poznavanje Boga	1
Psalam 122 - pjesma za uzlaženje	4
Štovanje	6
Riječ ohrabrenja	12
Pomoć na putu vjere: Odvajanje od svijeta, Radost	13
Biblijske slike i simboli: kaciga, oklop	15

Dragi čitatelji,

Velika povlastica nas koji vjerujemo u Gospodina Isusa Krista kao našega Spasitelja jest to da poznamo Boga, štoviše, da ga poznamo kao našega Oca. Zbog toga smo i pozvani stajati za Njega u ovome svijetu kao Njegovi djelatni svjedoci. Bog očekuje da se na nama vidi razlika u odnosu na one ljude u našem okruženju koji ga ne poznaju.

Ovaj svijet vrši velik utjecaj na nas, i ako mu popustimo to će oslabiti naše svjedočanstvo, a može ga i potpuno uništiti. Zato je nužno, a i Božja je volja za nas, da se odvojimo od svijeta. Nakon toga će se i svijet odvojiti od nas, što će, svakako, biti osobito bolno našem vlastitom „ja“. Premda ćemo našim odvajanjem od svijeta i odvajanjem svijeta od nas nešto (a možda i mnogo) izgubiti, ipak će dobitak biti neprocjenjivo veći. Sâm Bog će postati jedini izvor naše radosti. Ujedno ćemo postati i štovatelji kakve Bog želi. Božja namjera s nama ljudima za vječnost je, naime, upravo to: da budemo štovatelji. U ovome broju naći ćete nekoliko korisnih članaka koji govore o tome kako već sada možemo započeti s time i napredovati u tome. Bit će to Bogu na čast a nama na blagoslov.

*Uz srdačan pozdrav,
vaš Urednik*

Poznavanje Boga

Biblijski tekst: Daniel 3

Kraljevska odredba (rd. 1-7)

Iako je kralj Nebukadnezar čuo za istinskoga Boga i izgovorio lijepo priznanje o Njemu (Dan 2,47), očito je na to već bio zaboravio. Možda je upravo potaknut svojim viđenjem golemog kipa (2,31) i Božjim tumačenjem putem Daniela došao na zamisao da načini taj veliki kip od zlata (rd. 1). Njegova odredba da se svi moraju pokloniti zlatnome kipu što ga je podigao (rd. 2-7) bila je idolopoklonstvo. Idolopoklonstvo je ludost, ali i grijeh (Rim 1,18-23). Izvor idolopoklonstva je Sotona (1 Kor 10,19.20). Iza svakog idola stoje đavlovi demoni. Putem njih đavao traži štovanje za sebe. To se ni do danas nije promijenilo, a niti neće. Božja Riječ nas, naprotiv, upozorava da na Zemlji dolazi vrijeme najvećeg idolopoklonstva ikad (Jer 30,7; Mt 24,15; Otk 13). Bit će to prvenstveno velika provjera (nevolja) za Izrael, ali i za sve ljude koji žive na Zemlji (Otk 3,10). Sotona svakako radi svoj posao, kao i njegovi demoni, ali u 2. Solunjanima 2,10-12 čitamo da će ta „djelotvorna zablude“ biti poslana od samoga Boga onim ljudima koji „nisu prihvatili ljubav istine“ i koji „nisu povjerovali istini“. Nebukadnezar u ovom svom činu i odre-

dbi predočuje takve ljude. On je znao nešto o Bogu, iskusio je i Njegovo djelovanje i Njegovu pomoć, ali ga nije osobno poznao. I zato je upao u zamku idolopoklonstva u koju je htio povući i sve podanike svoga carstva. Taj plan je zaista bio sotonski. Može li mu se itko oduprijeti?

Smjelo odbijanje (rd. 8-12)

Tko se tome može oduprijeti? Samo oni koji poznaju Boga i koji su uvjereni da je On jedini, istinit, živ i svemoćan. Spoznaja Boga uvijek se temelji na Božjoj Riječi, a potaknuta je Gospodnjim strahom koji je početak spoznaje (Izr 1,7). Oni su iz Riječi znali što je Božja volja po pitanju klanjanja kipovima ili slikama (Pnz 5,8-9). No oni nisu samo znali što u Božjoj riječi (Zakonu) piše, nego su i osobno poznavali Boga kao autora te Riječi. Mi koji vjerujemo u Gospodina Isusa dobili smo u Njemu i od Njega živu spoznaju Boga i njegove slave (Iv 17,3; 2 Kor 4,6). Samo takvi ljudi i žene mogu smjelo i beskompromisno stajati uz Njega, protiv svakog protivljenja. Tako je i veliki apostol Pavao hrabrio mladog Timoteja (2 Tim 1,12). Spoznaja Boga potiče i ohrabruje. To nam potvrđuju i primjeri brojnih mučenika Cr-

kve kroz stoljeća. Ova trojica hrabrih muškaraca su, slično kao i apostoli na početku, postupili po načelu „trebamo se više pokoravati Bogu negoli ljudima“ (Dj 5,29).

Strašna prijetnja (rd. 13-15)

„Tada kralj u svome bijesu i jarosti zapovjedi ...“ (rd. 13). Bijes čovjeku oduzima razbor, ravnotežu i pravednost. Od čovjeka koji je upravljao svojim bijesom može se svašta očekivati. Pa ipak nam Božja riječ govori da se trebamo više bojati Božje negoli ljudske srdžbe (Rim 1,18; Otk 6,15-17; Job 36,18). Pod tim bijesom kralj je izrekao strašnu prijetnju (rd. 15). Ali, užarena peć može nauditi samo tijelu. Slično je i Gospodin Isus rekao u Mateju 10,28. Kraljeva prijetnja nije nimalo promijenila njihovu prvotnu odluku. Naprotiv, kraljevo pitanje: „Tko je taj Bog koji će vas izbaviti iz mojih ruku“ (rd. 15) izvrsno im je poslužilo da dadu izvrstan odgovor.

Izvrstan odgovor (rd. 16-18)

Njihov odgovor odnosio se na Božju sposobnost (rd. 16,17) i na njihovu vlastitu odgovornost (rd. 18). Boga su oni mogli nazvati „naš Bog“, jer bio je njihov po spoznaji (znanju), po iskustvu koje su već do tada imali s njim, i po izboru („kome služimo“). Oni su znali da On „može“ i „hoće“ izbaviti. No služenje tome Bogu bio je njihov izbor pa su zato spomenuli i vlastitu odgovornost. To je osobito lijepo izraženo u riječima „ali ako i ne bi“. Po svaku cijenu će stajati uz Njega. To je bio i stav svih onih junaka vjere tijekom povijesti koji nisu dobili oslobođenje (Heb 11,35). Čovjeku je od svega najvažniji

njegov život i mnogi bi bili spremni učiniti razne ustupke kako bi sačuvali svoje živote. Ali ova trojica su jasno posvjedočila: Nama nije najvažniji naš život, nego to da ostanemo vjerni svome Bogu i ne klanjamo se kraljevim bogovima niti kipu što ga je on postavio. To je naš izbor, i život koji bismo mogli dobiti tako da to izgubimo za nas bi bio besmislen i beskoristan.

Božansko oslobođenje (rd. 19-27)

Učinak užarene peći bio je strašan na ljude koji su trojicu muškaraca bacili u nju (rd. 19-23). To je slikovit prikaz Božje osude koja će biti izvršena na svima koji se usude staviti svoje ruke na one koji su Njegovi. Oni su pak usred užarene peći uživali božansku prisutnost u osobi. On sâm je bio tamo s njima (Iz 43,2). Što god da je Nebukadnezar mislio pod „Sinom Božjim“ u 25. retku, znamo da je to zaista bio Onaj koji jest Sin Božji od vječnosti. On je nama osobito obećao da će biti s nama do svršetka ovog sadašnjeg razdoblja, ili do svršetka našeg života na Zemlji (Mt 28,18-20). Veličanstven ishod bilo je potpuno oslobođenje u kušnji (rd. 27), iako ne i od kušnje. Apostol Petar nam piše da i mi, ako treba, nećemo biti pošteđeni raznih kušnja (1 Pet 1,6), a apostol Pavao nas uvjerava da Bog neće dopustiti da budemo kušani više nego što možemo podnijeti (1 Kor 10,13). Kušnje kroz koje prolaze neka naša braća i sestre u svijetu zaista su poput užarene peći. Naše kušnje su možda manje „užarene“, primjerice, izrugivanje ili osamljenost zbog naše vjere. No u svemu možemo biti sigurni da je On s nama i da će nas sačuvati (Iz 43,1-3; 54,10). Veli-

ka utjeha nam treba biti obećanje Gospodina Isusa u Otkrivenju 3,10: „... i ja ću očuvati tebe *od* trenutka kušnje koji ima doći na sav svijet da se iskušaju oni koji prebivaju na zemlji.“ To obećanje vrijedi za sve one koji će živi dočekati dolazak Gospodina Isusa da uzme k sebi one koji su Njegovi (Uzeće, 1 Sol 4,13-18). *Od* te ćemo kušnje mi biti sačuvani (pošteđeni), za razliku od Izraelova vjerna Ostatka koji će morati proći kroz nju, ali će biti sačuvani „*u* njoj“, baš kao što su trojica muškaraca prošla kroz užarenu peć i bili sačuvani *u* njoj, i kao što ćemo mi u sadašnjem razdoblju do Gospodinova dolaska biti sačuvani *u* svim kušnjama.

Kraljevski proglas (rd. 28-30)

Kralj je posvjedočio za njihovu vjernost i hrabrost (rd. 28), kao i za Božji vrhovni autoritet i snagu (rd 29). Ako oni koji poznaju Boga vjerno stoje za Njega u ovome svijetu, to će biti prepoznato i priznato (Mt 5,16; 1 Pet 2,11.12). To ne znači da će se ljudi, ili svijet općenito, obratiti, nego da će biti primorani priznati tu činjenicu, čime će Bog biti proslavljen. Oni koji budu vjerno stajali za svog Boga i svoga Gospodina, svojim će stavom dati prigodu za proslavljanje Boga i Gospodina Isusa Krista (2 Sol 1,12). Nakon kraljeva svjedočan-

stva uslijedilo je i promaknuće onih koji su bili vjerni (rd. 30). I mi smijemo očekivati „promaknuće“, to jest nagrade za našu vjernost (Lk 12,37.43.44; 1 Kor 3,14). No već sada smijemo računati na to da će se Bog brinuti za sve naše zemaljske potrebe ako mi Njemu dademo prvo mjesto u našem životu (Mt 6,33).

A Nebukadnezar? Iako je opet izgovorio lijepo priznanje o Bogu, za njega je to još uvijek bio samo „Bog Šadrakov, Mešakov i Abednegov“, ali ne i njegov. No ipak je dobio još jednu prigodu. Ali morao je proći kroz bolno iskustvo koje je opisano u četvrtom poglavlju. Nakon toga je i on stao „hvaliti i slaviti njega koji živi zauvijek“ (4,34), te osobito naglasio: „Sada ja, Nebukadnezar, hvalim, uzvisujem i slavim Kralja nebeskoga“ (4,37). „Sada ja, Nebukadnezar“ – to je bilo osobno poznavanje Boga. Kakva milost! Veliki idolopoklonik postao je poznavatelj istinskoga Boga. Iako smo na početku, u svezi s postavljanjem zlatnoga kipa, rekli da Nebukadnezar predočuje one ljude kojima će Bog poslati „djelotvornu silu zablude“, ipak on sâm nije potpao pod tu osudu. Ni danas nitko još ne mora potpasti pod tu osudu. Bog i danas svakome, bez razlike, nudi milost, iako znamo da to neće trajati bezgranično.

DL

Psalam 122 – pjesma za uzlaženje

Psalmi 120-134 nazivaju se pjesmama za uzlaženje. Podijeljeni su u pet skupina od po tri psalma. U svakoj skupini je po jedan Davidov psalam, osim u jednoj, u kojoj je namjesto Davidovog jedan Salomonov.

Knjiga psalama je proročka knjiga. Zbog toga psalme ne treba uvijek povezivati s iskustvima pisca, jer Bog nema uvijek tu namjeru, a osobito je nema onda kada psalmi govore o osjećajima u pogledu budućih događaja koje je Božji Duh želio izraziti. Ovo je Davidov psalam i očito je da je David u trenutku pisanja bio daleko od Jeruzalema, ali teško je u njegovu životopisu odrediti koji je to bio trenutak.

Za vrijeme Davidove vladavine nije bilo hrama. Mjesto na kojem je boravio kovčeg naziva se „Dom Gospodinov“ (2 Sam 12,20), ali to nije bio hram. I šator je nazvan hramom (Još 6,24; Suci 18,31; 1 Sam 1,7,24; 3,15), ali to nije bio Hram koji prorok vidi u ovom psalmu. Prorok tu vidi Božju kuću (Hram) u doba kad je u Jeruzalemu sve sređeno i nevolja spomenuta u prethodnim psalmima završena.

David se obradovao (rd. 1); tako će se i Gospodin Isus radovati Izraelovom

ostatku koji će se vratiti u zemlju i čekati ulazak svoga Kralja u sveti grad.

I mi čeznemo za domom Gospodinovim, to jest za Njegovom prisutnošću, za štovanjem Njega na mjestu Njegova počinka. Za nas je to Nebo, i mi smo već sada u nebeskim prostorima i tome se radujemo. No najvažniji za nas je Očev dom (Iv 14,2). To je prebivalište Onoga s kim smo tako blisko povezani i prebivalište svih onih koji su povezani s Njim kao i mi – naša braća.

Izraz „Naše će noge stajati“ (rd. 2) govori o budućnosti te izražava nadu, a ne dovršenu činjenicu. To je važno zbog toga što neki ovo primjenjuju na Hezekiju (kao, uostalom, i druge psalme za uzlaženje). No Hezekija nikada nije bio istjeran iz Jeruzalema, niti se ikada nadao da će se u njega vratiti.

Zanimljivo je uočiti uzlaženje od 121. do 122. psalma: tamo vjernik podiže svoje oči prema brdima i dobiva odgovor da će biti sačuvan; ovdje gleda Jeruzalem, i Hram, a ne brda koja ga okružuju. U ovom trenutku grad je opet sagrađen i spreman za prijem Kralja, iako još nije postao sjedištem njegove vladavine nad Izraelom. No vjera je već sada sigurna: „Naše noge će stajati“.

Uzlaženje se još jasnije vidi u odnosu na 120. psalam: tamo je vjernik izdvojen i sâm, a ovdje je skupa sa svojom braćom te zajedno s njima i s Kristom može uzviknuti: „Naše noge ...!“ Ovdje on poznaje i cijeni zajedničke blagoslove. Dok u 120. psalmu još uvijek uzalud traži mir u svijetu, u 122. psalmu nalazi se na mjestu gdje stanuje Bog.

Redci koji slijede (rd. 3 i 4) pokazuju da tu nije moglo biti riječi ni o jednom trenutku u dotadašnjoj povijesti. Za vrijeme Davida hram još nije bio sagrađen. Za vrijeme Hezekije plemena su bila odvojena. Samo jednom su pod Hezekijom (za Pashu) u Jeruzalem uzašli predstavnici samo pet plemena. U doba Salomona to se ispunilo samo djelomično. Potpuno ispunjenje tek slijedi u kraljevstvu Gospodina Isusa.

Jeruzalem je prikazan kao sjedište kraljevstva (rd. 5). To je bilo Jahvino obećanje Davidu (2 Sam 7,16). David je to vjerovao i s vjerom je rekao: „Ondje su postavljena prijestolja doma Davidova“. S kojom svrhom? Radi vladavine (Jer 17,25; 22,4) i radi provođenja pravednosti svome narodu (Ps 135,14). Gospodin Isus će onima koji budu s njim kao Mesijom dati udio u vladavini (Mt 19,28: „Vi ćete sjediti i suditi“).

U šestom retku nije riječ o molitvi za Jeruzalem u doba njegove odbačenosti (Jer 15,5), nego o molitvi za grad koji je ponovno priznat, sjedište kraljevstva Sina Davidova, sjedište istinskog bogoslužja, u svanuću njegove slave. Zato na tu molitvu slijedi i odgovor kakav vidimo u sedmom retku. Tu vidimo da su njegove zidine i palače ponovno izgrađene, kako bi Knez mira na dostojan-

stven način mogao biti primljen u glavni grad svoga kraljevstva.

I mi smijemo čeznuti za dobrobiti Crkve i moliti za to. Mi smo već pristupili novom Jeruzalemu (Heb 12,22), ali još nismo ušli u nj. No novi Jeruzalem nije samo mjesto u koje ćemo ući, nego smo mi – Crkva – dio toga grada. On je, naime, poistovjećen sa Zaručnicom (Otk 21,2.9.10). Zato mi Crkvu vidimo onako kako je Krist vidi i tražimo njezinu dobrobit. Kako bismo mogli ne ljubiti je, ako ju je Krist ljubio i predao samoga sebe za nju da je stekne za sebe?!

U osmom retku pak riječ uzima Krist. Gospodin voli Jeruzalem, jer tamo su njegova ljubljena židovska braća, kojima je On nakon svoga uskrsnuća objavio Jahvino ime (Ps 22,22). Ovdje on uz braću dodaje još i svoje drugove: zbog svojih „drugova“. Premda je među njima prvi (Ps 45,7: „kao nikoga od tvojih drugova“), ipak se ovdje poistovječuje s njima. To je još jasnije u devetom retku kada Hram naziva domom „Gospodina, Boga našega“. Time se također poistovječuje sa svojim drugovima.

Ovaj psalam sadrži važnu pouku za nas kako trebamo promatrati Crkvu na Zemlji. Crkva ima proslavljenu Glavu u Nebu i ima sve uvjete za svoj rast (Ef 4,16). Usprkos njezinom propadanju izvana, koje vidimo tijekom svih stoljeća, a i danas posvuda oko nas, oko vjere vidi Crkvu u tom karakteru: kao sjednjenu sa svojom proslavljenom Glavom u Nebu. Kako li će pak biti kad je vidimo proslavljenu u njezinoj vječnoj ljepoti!

DL

Štovanje

Dragi prijatelji,

Nakon što smo u jednom od prošlih pisma govorili o Gospodnjoj večeri, sada želim reći nešto o štovanju, koje je usko povezano s Gospodnjom večerom, ali to ipak nije isto. Svetkovanje (jedenje) Gospodnje večere, kao što nam je predočuje Pismo, vodi nas u štovanje, ali ona nije štovanje.

Što je štovanje? Možemo ga opisati kao čast koja se iskazuje Bogu na temelju onoga što on jest, i onoga što on jest onima koji ga štuju. Hebrejska riječ koja se u Starom zavjetu najčešće upotrebljava za štovanje zapravo znači „pokloniti se“ (ili „pasti ničice“). Tako se, primjerice, upotrebljava u Postanku 18,2. U Novome zavjetu najčešće se upotrebljava grčka riječ „proskuneo“, koja označava iskazivanje časti, kako prema Bogu, tako i prema čovjeku.

Jasno je da je dužnost svakog razumnog stvorenja da se klanja Bogu. Anđeli mu se klanjaju (Neh 9,6). Klanjaju mu se i njegovi sveti. U Vječnom Evanđelju ljude se poziva na to da daju slavu Bogu i klanjaju mu se (Otk 14,7). Uskoro će mu se klanjati sve što je na Zemlji (Sef 2,11; Zah 14,16; Ps 86,9 itd.).

Dok se anđeli klanjaju Bogu u istini, jer znaju tko je on, ljudi koji nisu nanovo rođeni uskoro će mu se klanjati zato što će iskusiti njegovu moć u osudama, ili zato što će željeti uživati život pod vladavinom Gospodina Isusa. Takvo vanjsko štovanje nije sve što Bog zahtijeva od čovjeka. On hoće štovanje srca, čast koja proistječe iz čovjekova osjećaja ljubavi prema Bogu. On nam je zato govorio o tome i njegova Riječ nas poučava o obilježju, snazi i pravome mjestu štovanja. U četvrtom poglavlju Ivanova evanđelja Gospodin jasno govori o tome.

Pravo mjesto štovanja

Žena Samarijanka je Gospodinu rekla: „Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovoj gori, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati“ (Iv 4,19-20).

Nju je, poput mnogih ljudi našeg doba, zanimalo samo mišljenje ljudi. „Vi kažete!“ Ni riječ nije rekla o Božjoj volji u pogledu toga. Nije joj uopće došlo na um da pita je li Jahve objavio svoju volju o tome i je li možda izabrao neko osobito mjesto. Nije li on upravo izričito bio ukazao na Jeruzalem? David je to spoznao tada kad je na Ornanovom gu-

mnu Gospodin primio njegovu žrtvu (1 Ljet 21,28). Salomon je znao Božji izbor kada je započeo graditi Hram (2 Ljet 3,1). Nakon što je završio gradnju, Bog mu je potvrdio da je učinio ispravno te da je On izabrao i posvetio taj dom da njegovo ime zauvijek bude u njemu (2 Ljet 7,16).

Ta žena je, očito, bila u potpunom neznanju o jasnim izjavama Pisma. Ali tko je bio kriv za to? Možda se njezino neznanje može objasniti položajem u kojem se nalazila od rođenja i u koji je dospjela rođenjem. No to nije bila valjana isprika. Tvrdila je da je povezana s Bogom Jakovljevim, ali nije znala niti se potrudila da sazna je li on objavio svoje misli o tome.

Mogla se jedino pozvati na ono što su činili „naši očevi“. Samarjancima je hram na brdu Gerizim stoljećima bio središte štovanja. Ali ta činjenica nipošto nije mogla potkrijepiti tvrdnju da je taj hram bio pravo mjesto štovanja. Iako je ona hodala stopama svojih otaca kad je štovala jednako kao i oni, ipak je ostalo pitanje: Je li to mjesto koje je Bog odabrao da mu na njemu Njegov narod pristupa i klanja mu se? Jednostavna izjava Božje riječi: „Tako govori Gospodin“ oborila je sve njezine misli, dokaze i osjećaje.

Štoviše, pod pretpostavkom da je doista bila u neznanju o objavi u pogledu Jeruzalema, je li Bog trebao prihvatiti njezino štovanje na brdu Gerizim zato što ga je tamo obavljala zbog neznanja? Nedvojbeno je bilo mnogo Samarijanaca koji su bili iskreno uvjereni da je njihovo štovanje ispravno. No je li zbog toga to štovanje bilo prihvatljivo Bogu? Je li ljudska savjest iznad jasnih

izjava Božje Riječi? Nipošto! Gospodin Isus je zbog toga izričito odbacio tvrdnju Samarijanaca. „Vi se klanjate onome što ne znate, mi se klanjamo onome što znamo: jer spasenje je od Židova“ (Iv 4,22).“

U ovom razgovoru jasno nam je predloženo troje:

1. Opasno je zlo ako se ono u pogledu čega je Bog objavio svoje misli pretvori u nešto o čemu čovjek smije imati vlastito mišljenje.

2. Štovanje Boga na način kako su to činili naši očevi nije nikakvo jamstvo da štujuemo na ispravan način.

3. Kad nešto činimo sa čistom savješću, to nije razlog da Bog to treba prihvatiti. Kada se pojavi neko pitanje, važno je jedino ono što je o tome rekao Bog. Jednostavna dužnost Božjeg naroda je prilagoditi svoje misli Božjim mislima. „I ako koja duša sagriješi i počini išta od onoga što je po GOSPODINOVIM zapovijedima zabranjeno činiti; premda to nije znao ipak je kriv, i nosit će svoju krivicu“ (Lev 5,17).

Gospodin više ne govori o Jeruzalemu. Jasnim izjavom utvrdio je istinu, ali potom je objavio nešto što je bilo novo.

Pod Zakonom je Jeruzalem na temelju božanskog autoriteta bio mjesto štovanja. Ali sada je na Zemlju došao Božji Sin – „Bog objavljen u tijelu“ (1 Tim 3,16). Jedinorođeni Sin, koji je u krilu Očevu, objavio je Boga (Iv 1,18). „Niti tko pozna Oca doli Sin i onaj kome ga Sin hoće objaviti“ (Mt 11,27). Hoće li to biti bez utjecaja na štovanje Boga od strane ljudi? Ne temelji li se štovanje na poznavanju Boga?

Sušтина kršćanstva

U Ivanu 4,10 Gospodin Isus u nekoliko riječi iznosi sve značajke razdoblja koje dolazi – razdoblje Skupštine (Crkve). „Kada bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: ‘Daj mi piti’, ti bi od njega zaiskala i on bi tebi dao živu vodu.“

„Božji dar!“ Tu vidimo potpunu objavu Boga. Bog se pod Zakonom nije objavio kao davatelj. On je bio onaj koji je tražio. Zahtijevao je da mu ljudi služe i svoj im je blagoslov davao jedino na temelju poslušnosti njegovim zapovijedima. Prebivao je u gustoj tami (Pnz 4,11; 5,22-23; Ps 18,11-12), to jest nije se objavio, nego se, zapravo, sakrio. No Zakon nije bio pogrešan. Bio je svet, pravedan i dobar. Ali čovjek je bio grešnik. I što se više isticalo pravedne zahtjeve Zakona, čovjekovi grijesi postajali su sve očitiji. Ako bi bilo istinito da je Zakon slika Božja, kako naime govore neki teolozi, tada bi čovjek bio beznažno izgubljen i odbačen. Ali to nije istina. Iako je Zakon od Boga, on nije ni Bog niti je istinski prikaz Boga. On je samo moralno mjerilo koje pokazuje kakav bi grešan čovjek trebao biti u Božjoj prisutnosti.

Bog je svjetlo i Bog je ljubav. Kad je čovjek u najvećoj potrebi, tada Bog daje besplatno i savršeno. Onaj koji je savršeno objavio Boga ovdje na Zemlji rekao je: „Blagoslovljenije je davati nego li primati“ (Dj 20,35). Bi li Bog mogao propustiti ono što sâm naziva blagoslovljenijim?

Pod Zakonom je Bog, ako Zakon ne bi bio prekršen, trebao biti primatelj. Ali u Evanđelju je on neprestani davatelj, štoviše, davatelj koji daje ono najbolje

što ima, i to onima koji nisu zaslužili ništa drugo doli vječnu propast.

U poslanici Hebrejima je položaj Izraelca pod Zakonom uspoređen s položajem kršćanina. Za Izraelca „još nije bio očitovan put u Svetinju nad svetinjama“ (Heb 9,8). Žrtve koje su se prinobile nisu mogle ukloniti grijeha (9,9; 10,4.11). Veliki svećenik bio je zaodjenut slabostima i morao je prinostiti žrtve i za vlastite grijeha (5,3). Kršćanin je „zauvijek usavršen“ (10,14) i ima očišćenu savjest (9,14). Zbog toga ima smjelost za ulazak u Svetinju nad svetinjama, a budući da je zastor razderan, otvoren je put k Bogu. On ima „uzvišenog Velikog svećenika nad kućom Božjom“, koji je zauvijek savršen (10,19-22; 7,28). Kakav li je Bog davatelj!

No to je bilo moguće ostvariti samo putem slave i poniženja Sina Božjega, koji je došao na Zemlju i neizmerno pretrpio za grešnike, koji su mu bili neprijatelji. Samarijanka ga nije poznala. U najboljem slučaju je u njemu vidjela ljubaznog Židova. Zasigurno nije ni pomislila da bi to mogao biti sâm Jahve, Bog Neba i Zemlje, Jedinorođeni u krilu Očevu. Da je znala barem nešto o tome, tražila bi od njega i on bi joj dao živu vodu. Prema Ivanu 7,39 živa voda je slikovit prikaz Svetoga Duha, kao onoga koji prebiva u vjerniku.

Tu, dakle, vidimo Božju milost kao izvor svega, a zatim slavu Sinovljeve osobe i njegovu prisutnost u poniznosti među ljudima na Zemlji.

Na posljetku vidimo Sina koji u vlastitoj slavi daje žednim dušama živu vodu – Svetog Duha. Sve to sačinjava nužan temelj za kršćansko štovanje.

Otac traži štovatelje

„Klanjati se Ocu“ – to je moralo iznenaditi ženu kao nešto sasvim novo. Izrael je bio Božji sin, njegov prvenac (Izl 4,22), sinovi Jahve, njihova Boga (Pnz 14,1). Jahve je bio Izraelov Otac, a Efrajim je bio njegov prvenac (Jer 31,9). Ali oni nikad nisu štovali Boga kao Oca, jer „nitko ne pozna Oca doli Sin i onaj kome ga Sin hoće objaviti“ (Mt 11,27). Suštinski element kršćanskog štovanja je poznavanje Boga, koji je u odnosu sa svojim narodom kao Otac i koji ga štuje kao takvoga. No to otkrivenje je nešto osobno – „onaj kome ga Sin hoće objaviti.“

Tko god, dakle, ima tu spoznaju, ima je od Sina. Jedinorođeni Sin, koji je u krlu Očevu, objavio nam je Oca. A nakon što je Njegovo djelo bilo dovršeno, one koji su njegovi uveo je u odnos s Ocem, jednak njegovom vlastitom odnosu s Ocem. „Uzlazim svome Ocu i vašemu Ocu“ (Iv 20,17). To je udio čak i najmlađeg vjernika. Apostol malo djeci u Kristu piše: „Pišem vama, dječice, jer ste upoznali Oca“ (1 Iv 2,13). Usporedi to s Ivanom 17,2-3.

Otac traži štovatelje. Kakva milost! U Izraelu je svaki muškarac tri puta godišnje morao ići u Jeruzalem da bi tamo štovao (Pnz 16,16). U tisućgodišnjem kraljevstvu svi narodi i sva plemena na zemlji morat će jednom godišnje ići u Jeruzalem radi štovanja. Oni koji to ne budu činili, bit će kažnjeni (Zah 14,16-19). No Otac *traži istinske* štovatelje. Istinski štovatelji su oni za koje štovanje nije vanjski obred, nego stvar srca. Što pak nama znači to da Otac traži štovatelje?

Štovanje u duhu i istini

„Ali dolazi čas, već sada je, kada će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i u istini: jer takve klanjatelje traži Otac. Bog je Duh; i oni koji mu se klanjaju, trebaju mu se klanjati u duhu i u istini“ (Iv 4,23-24).

Tu vidimo obilježje kršćanskog štovanja. To nije formalno, zemaljsko bogostovlje. Ono je u skladu s onime što Bog jest, te zbog toga pretpostavlja da se Bog savršeno objavio.

Ni jedan nevjernik ne može štovati na taj način. Jer samo putem novog rođenja primili smo taj nov život koji Pismo naziva „duh“. „Ono što je rođeno od tijela, tijelo je, a ono što je rođeno od Duha, duh je“ (Iv 3,6; Rim 8,16). To je duhovno štovanje po novom čovjeku, u skladu s onim što Bog jest.

Ali i vjernici mogu biti neduhovni. Apostol Pavao nije mogao govoriti Korinćanima kao duhovnima, jer su bili tjelesni (1 Kor 3,1). Nisu bili „u tijelu“. To su bili prije svoga obraćenja. No iako su bili nanovo rođeni te tako posjedovali nov život koji je „duh“, postupali su i razmišljali po tijelu, to jest onako kako to čini naravan čovjek.

Izraelovo štovanje je bilo zemaljsko, naravno. Obavljalo se na određenom geografskom mjestu, u veličanstvenom hramu, i bilo je propisano do najmanjih pojedinosti. Čovjek je mogao doći odjeven u skupocjene, lijepe halje, uz pratnju prekrasne glazbe, i prineti ono najbolje što se na Zemlji moglo ponuditi. U tome nije bilo ničeg duhovnog. Nije postojao čak ni uvjet da svećenik, pjevač ili onaj koji prinosi žrtvu mora biti nanovo rođen. Pa ipak je

sve to bilo tako ustanovljeno od strane samog Boga, jer to je bilo štovanje zemaljskog naroda, štovanje Boga koji im se nije objavio, nego se sakrio u tami.

No na križu je Bog dokrajčio naravnog čovjeka. Mi koji smo nanovo rođeni, koji smo povjerovali u Gospodina Isusa, umrli smo s Kristom (Rim 6,8). Trebamo živjeti prema novom životu što ga je Sveti Duh proizveo u nama. Sveti Duh, koji prebiva u nama, božanska je snaga po kojoj to možemo provesti.

Zato naše štovanje *mora* biti duhovno. To je moralna nužnost koja ne dopušta nikakvu iznimku. Riječi Gospodina Isusa u Ivanu 4,14 vrlo jasno pokazuju da je Sveti Duh snaga svakog istinskog kršćanskog štovanja.

U savršenom skladu s time nije nam propisan nikakav oblik ni protokol za naše štovanje. To je još značajnije zbog toga što je za Izrael bilo propisano sve, do najsitnijih pojedinosti. Nisu nam čak poznate ni riječi kojima je Gospodin zahvalio prigodom ustanovljenja Gospodnje večere. Nemamo ni jedan opis kako je netko od apostola lomio kruh. Nemamo ni jednu pjesmu za koju bismo mogli sigurno znati da se pjevala na skupovima u doba apostola. Nemamo nikakvu knjigu s kršćanskim psalmima. Jer mi moramo štovati po Duhu Božjem (Fil 3,3). Ako se pak okrenemo bogoštovnim oblicima Staroga zavjeta te kršćansko štovanje uredimo i prilagodimo prema njima, gubimo suštinsku značajku kršćanstva, naime, štovanje po Božjem Duhu.

No štovanje ne treba biti samo „u duhu“, nego i „u istini“. „Što je istina?“ upitao je Pilat. Nije znao da je Istina taj

koji stoji pred njim okrunjen trnovom krunom. Istina je ono što je Bog objavio o sebi, a Sin je taj koji je objavio Boga.

I Izrael je u određenom smislu štovao u istini, jer je njegovo štovanje bilo u skladu s onime što je tada bilo objavljeno o Bogu kao Jahvi. Ali sada se Bog savršeno objavio, jer je „Bog očitovan u tijelu“ bio na Zemlji i po neizmjernezi milosti možemo ga poznavati. „I znamo da je Sin Božji došao i dao nam razum da upoznamo Istinitoga“ (1 Iv 5,20).

Svakako da u spoznaji istine postoji rast. Božji Duh djeluje u nama i uvodi nas u svu istinu. No ta razlika u spoznaji koja postoji među vjernicima, neznatna je u usporedbi s razlikom između onoga koji nije nanovo rođen i najmlađeg vjernika. Čovjek kao takav, kao nevjernik, potpuno je nesposoban spoznati Boga. Nesposoban je za to jednako kao što je krava nesposobna shvatiti znanost ili filozofiju. Putem novog rođenja dobili smo život koji je „duh“ i putem kojeg smo u stanju spoznati Boga. To je „božanska narav“ (2 Pet 1,4). U tom novom životu djeluje Sveti Duh, koji prebiva u nama, koji je ujedno i božanska snaga koja taj novi život dovodi u vezu sa samim Bogom (1 Iv 4,14). Maloj djeci u Kristu rečeno je: „Ali vi imate pomazanje od Svetoga i sve znate. Nisam vam pisao zato što ne znate istinu, nego zato što je znate“ (1 Iv 2,20-21).

Tako, dakle, smijemo pristupati Bogu, našem Ocu. Putem snage Svetoga Duha, koji naš novi život dovodi u vezu sa samim Bogom, vidimo ga i radujemo se u Njemu. Možemo li vidjeti Boga onakvog kakav On jest a ne ispuniti se divljenjem i ne osjećati potrebu da to iskažemo pred Njim? Svako Božje dije-

te koje nije ostalo samo kod primljenih blagoslova nego je uprlo pogled i u samog Davatelja, iz iskustva zna da je to nemoguće. Slava Oca i slava Sina tako je velika da su naša srca premala obuhvatiti to što vidimo. Još manje smo u stanju riječima iskazati tu slavu. Ali mi štujemo „u duhu“, i zato naše štovanje, zapravo, nisu naše riječi, nego duhovni osjećaji koji se podižu iz našeg srca. Ostaje još pitanje:

Gdje trebamo štovati?

Svaki vjernik, nedvojbeno, treba štovati osobno. Kako bismo mogli promatrati djelo Gospodina Isusa i Očevu ljubav i milost a da ne zahvalimo i ne slavimo ga? Ali sve to nam je zajedničko sa svom Božjom djecom. Ne vodi li nas to samo po sebi k zajedničkom štovanju?

Kada smo više potaknuti na štovanje negoli tada kada se okupimo radi naviještanja smrti Gospodina Isusa te iz Njegove ruke primamo prelomljeni kruh i izliveno vino? Tada ga vidimo u savršenosti Njegova djela i Njegove ljubavi. Pogled na zaklanog Jaganjca vodit će do toga da ćemo mu pjevati i štovati ga u Nebu (Otk 5); a tako je i na Zemlji.

Okupljamo se da bismo navijestili Njegovu smrt. Svetkovanje Gospodnje večere samo po sebi nije štovanje. Ali kada su oni koji svetkuju Gospodnju večeru duhovni, onda će oni zahvaljivati i štovati. Ne može biti drugačije. Tako svetkovanje Gospodnje večere postaje služba štovanja.

Može li, zbog toga, pojedinac prinijeti štovanje koje je dostojno Boga? Adam je, prije negoli je pao, mogao zahvaljivati Bogu za Njegovu dobrotu. Ali sada je Bog savršeno objavljen u Gospodinu

Isusu. Štovanje koje se uzdiže do te razine, ako ga donosi pojedinac za sebe, pretpostavlja da je taj pojedinac dosegao duhovnu razinu koja ga, zapravo, postavlja na istu razinu Onoga koga štuje!

U 1. Korinćanima 14 vidimo štovanje povezano s crkvom (skupštinom). Tamo saznajemo po kojem načelu se Bogu donosi štovanje i tko to čini. To je važna nadopuna naše spoznaje Božje volje. Vidimo da je pjevanje, zahvaljivanje i slavljenje od početka bilo sastavni dio štovanja. Vidimo također da to nije bila stvar jedne osobe, nego stvar reda i Božjeg djelovanja u skupštinama. Pogledaj retke 12-17. Gospodin očekuje razborito štovanje svojeg naroda.

Oni se okupljaju u svjesnosti da je Gospodin jedini koji ima autoritet među njima. On jedini može odrediti koga će upotrijebiti. A Gospodin taj autoritet primjenjuje putem Svetoga Duha, koji prebiva u skupštini. Nije dakle pitanje hoće li u službi sudjelovati jedan čovjek, ili desetorica, ili dvadesetorica, nego ima li Sveti Duh slobodu upotrijebiti koga On hoće, bez obzira želi li upotrijebiti jednoga, petoricu, desetoricu ili više njih.

Je li vam ovakvo štovanje poznato iz osobnog iskustva? To nije pitanje razuma. Nego je to, kao što smo vidjeli, odgovor srdaca koja su zaokupljena svojim Ocem, koji je dao svojeg jedino-rođenog Sina da za njih umre na križu, i srdaca koja su vezana uz svojeg Spasitelja, Sina Božjeg, koji ih je ljubio i samoga sebe predao za njih.

Srdačan pozdrav,

Vaš H. L. Heijkoop

Riječ ohrabrenja

“Samo hrabro: ja sam; ne bojte se.” I uspne se k njima u lađu i utihnu vjetar.

Marko 6,50.51

Bila je to nezaboravna noć. Gospodin je bio otišao na brdo moliti, dok su učenici zaplovili prema udaljenoj obali. Iznenada je lađu zahvatila oluja. Učenici su poznavali to jezero i njezine podmukle oluje, ali taj put je bilo osobito loše. Satima su naporno veslali, ali nisu nimalo napredovali. Usred noći Gospodin je došao do njih hodajući po vodi. Učenici su pomislili da vide sablast te zavrištali od straha. Potom su začuli poznat glas svog Učitelja: „Samo hrabro: ja sam.“ Ušao je u lađu i vjetar je prestao.

Tijekom oluje učenici su se vjerojatno pitali: „Zašto nam je rekao da preplovimo jezero? Zar nije znao da će se vrijeme promijeniti? Nije li mogao spriječiti oluju i sve teškoće?“ Gospodinu bi bila sitnica osigurati im mirnu plovidbu; no bi li tada uzviknuli: „Uistinu, ti si Sin Božji“ (Matej 14,33).

Ne javljaju li se povremeno u našem srcu slična pitanja kad naiđemo na teškoće, kad nam je protivan vjetar i kada se nad nas prijeteći nadviju valovi okolnosti? Nebrojeno puta postavlja se pitanje „Zašto?“ i muče nas sumnje. Izgleda kao da Gospodin ne odgovara. Zar nas je zaboravio? No tada čujemo Njegov glas: “Ja tebe neću zaboraviti. Gle, urezao sam te u dlanove svojih ruku“ (Izaija 49,15.16). “Samo hrabro: ja sam; ne bojte se.”

On misli na nas i za nas će posredovati. U pravom trenutku On će utišati vjetar i valove, a nas će se duboko dojmiti Njegova ljubav i sila.

Iz dnevnog čitanja “Dobro Sjeme”

Pomoć na putu vjere

Odvajanje od svijeta

„Zbog koga sam sve izgubio.“

Filipljanima 3,8

Jesi li se odrekao svjetovnih radosti?

Bog će ti otkriti svoja skrivena blaga.

U dubini Njegove milosti i ljubavi

Bit će tvoja utjeha i snaga.

Svaka značajka „svijeta“ je sramota onome tko je nebeski.

Samo nebeski čovjek, onaj koji je umro s Kristom, otrgnut će se od svega što je od Egipta ... načelo svjetovnosti u potpunosti je iščupano iz onoga tko je s Kristom umro i uskrsnuo te živi nebeskim životom.

Povezanost sa svijetom prepreka je našem nadvladavanju svijeta.

Vjernik pozvan k slavi, nužno prekida s Egiptom; Bog svoju slavu nije postavio tamo. Biti imućan u svijetu ne znači biti imućan u Nebu.

Bojim se da se sveti ne umore od ne-svjetovnosti.

Mi smo pozvani živjeti s odbačenim Spasiteljem. Čitav sustav svijeta je kamen spoticanja da se srce odvrati od Boga – odjeća, raskoš, laskanje ... Sve što nas postavlja u položaj „bogataša“ kamen je spoticanja. Nebo pak je otvoreno odbačenom Kristu. Zapamtimo to!

Samson ... je bio odvojen za Boga, posvećen Jahvi ... njegova kosa nije se smjela rezati. Dok se držao te zapovijedi i propisa, Božja snaga je bila s njim. Moglo bi se činiti da između duge ili neodrezane kose i nadmoćne snage postoji slaba ili nikakva veza; ali, Bog je bio dao taj propis, a Bog kojemu se iskazuje poslušnost i čast je Bog snage za nas.

Božja namjera je da nas poveže s Nebom. Moraš imati Nebo bez svijeta, ili svijet bez Neba. Onaj koji nam priprema grad, ne bi nam mogao željeti nešto što je između Neba i svijeta.

Čuo sam da se kaže ... da su naše odricanje od svijeta i odricanje svijeta od nas dvije različite stvari. Ovo drugo u nama razotkriva sve korijene naše vlastite važnosti, koji su mnogo dublji negoli smo svjesni.

Očigledan je nedostatak čežnje i djelatnosti da se ljudima donese Krista, kako bi ih to potaklo na posvećenost Njemu, na odvajanje od svijeta, na život koji u domu, odijevanju i ponašanju svjedoči samo o jednome, naime, da je Krist sve.

(2. Korinćanima 6,17-18) Mi izlazimo iz društva sa svjetovnjacima i napuštamo ga ... kako bismo ušli u odnos sinova i kćeri Svemoćnog Boga: moramo učiniti taj korak, jer, u protivnom, ne bismo mogli ostvariti taj odnos. Bog ne želi sa svjetovnjacima biti u odnosu kao sa svojim sinovima i kćerima; oni nisu stupili u taj odnos s Njim.

Bog je doista bio mudar kad nije izabrao mnoge koji su moćni, plemeniti, bogati; njima bi bilo teško svoje udobnosti i povlastice podložiti radostima i povlasticama koje daruje Bog. Skupina bogatih kršćana ili će postati praktično siromašna i jednostavna, ili praktično svjetovna.

Podijeljeno srce je kobno za kršćanina. Ako je moje srce ispunjeno Kristom, nemam ni srce ni oko za smeće ovoga svijeta. Ako Krist po vjeri prebiva u tvome srcu, nećeš pitati: „Što je loše u tome ako to činim?“ nego ćeš pitati: „Činim li to za Krista? Može li Krist poći sa mnom u ovo?“ Ako si u zajedništvu s Njim, brzo ćeš otkriti što nije od Njega. Ne dopusti svijetu da uđe i rastrese tvoje misli!

Radost

„Radošću neizrecivom.“

1. Petrova 1,8

Pjevajte neprestano,

O Spasiteljevoj milosti.

Sve je božanski obasjano

Onima koji su u Njegovoj svjetlosti.

Nisu nevolje s kojima se susrećemo ono što ometa našu radost, nego je to naša polovičnost. Ako se polovičan kršćanin nalazi u svjetovnom okruženju, optužuje ga savjest; ako se pak susreće s duhovnim kršćanima, i tamo je nesretan; takav, zapravo, nigdje nije sretan.

Značajka našeg života vjere ne bi trebalo biti jadikovanje, nego stalna radost i klicanje srca.

„Uvijek se radujte. Neprestano se molite. U svemu zahvaljujte.“ Između ovog trojega postoji veća povezanost negoli možemo zamisliti. Radost će se uvijek povećavati razmjerno molitvi i zahvaljivanju.

Tamo gdje vlada Njegova volja, tamo je radost ... Krist je moja radost ... ali samo na putu poslušnosti Njegovoj volji moći ćemo uživati Njegovu ljubav ... Tako u Njemu nalazim izvor duboke i neizrecive radosti ... On sâm je naše blago.

Nedavno sam bio neizrecivo sretan, i to zbog toga što sam se osjetio tako ništavnim pred pomišlju da sam ja predmet Božje ljubavi; tražio sam, svakako, prave osjećaje ljubavi da mu ih uzvratim, i to je sasvim u redu; ali misao da je On ljubio mene preplavila me radošću i mirom; a taj mir je vrlo dubok, poput rijeke.

Pridajem veću važnost miru negoli radosti. Uvijek bih te radije želio vidjeti u radosti koja je tiha i duboka, negoli u onoj koja je vidljivo popraćena osjećajima; ali ako Isus u potpunosti ispunjava tvoje srce ... onda će tvoja radost biti duboka.

Žalost je dobra, i Boga čini obilnijim izvorom radosti.

Istinsko radovanje u onome što je božansko djelovat će na nas tako da ćemo se isprazniti od samih sebe i misliti nisko o sebi.

(Filipljanima 4,4) Apostol ... opominje kršćane neka se raduju: time svjedočimo o Kristovoj vrijednosti.

„Želio bih od Boga da bi ... ne samo ti, nego i *svi* ovi koji me danas slušaju, postali *ovakvi kakav sam ja*, osim ovih okova.“ Kakva je samo radost i kakva ljubav (a u Bogu to dvoje ide zajedno) izražena u ovim riječima! Jadan zatvorenik, ostario i napušten, na kraju svog životnog puta ipak je bogat u Bogu. Blagoslovljene su godine koje je proveo u zatvoru! Mogao je pokazati sebe kao primjer radosti, jer je ona ispunjavala njegovo srce.

(Filipljanima 3,18; 4,4) Čak i ako je plakao nad mnogima koji se nazivaju kršćanima, ipak se uvijek radovao u Gospodinu; u Njemu je ono što se uslijed ničega ne može promijeniti. To nije bila ravnodušnost prema žalosti, koja bi spriječila plakanje, nego izvor radosti u Gospodinu, koji zbog svoje nepromjenjivosti obiluje u nevolji; i što više on postaje jedinim izvorom, tim više postaje bistrijim u srcu; a sâm u sebi je jedini izvor koji je beskrajno čist. Ako je to naš jedini izvor, onda po njemu ljubimo druge. Ako ih ne ljubimo u povezanosti s njim, onda gubimo nešto od njega. Ako ... smo odbijeni od svih drugih izvora, njegova radost ostat će u svojoj svojoj čistoći, a naša briga za dobrobit drugih proistjecat će iz iste te čistoće.

Naša bol je tvoja Gospodine Isuse!

Naša radost je u snazi tvoje ljubavi;

I bol i radost vode nas k tebi

Uzvišenom u nebeskoj slavi.

J. N. Darby

(Iz knjige „Pilgrim Portions“)

Biblijske slike i simboli

Kaciga

Kaciga i štit su nekoć bila važna zaštitna sredstva vojnika u ratu, koja se u Bibliji često spominju zajedno (Ez 23,24; 27,10; 38,5). To, dakle, nije bilo oružje u pravom smislu riječi. Kaciga je glavu, kao najvažniji dio tijela, trebala štititi od ozljeda. Kaciga se u prenesenom značenju dvaput spominje u NZ-u, u Efežanima 6,17 kao „kaciga spasenja (ili: izbavljenja)“ i u 1. Solunjanima 5,8 kao „kaciga nade izbavljenja“. Obje te strane pokazuju nam da su sigurnost spasenja i živa nada vjernika osobite mete koje napada neprijatelj. Bogu neka je hvala za to što on nikoga ne može istrgnuti iz ruke Božjeg S ina ni iz Očeve ruke (Iv 10,28.29). Svaki koji vjeruje u savršeno otkupiteljsko djelo Gospodina Isusa spašen je za vječnost. On sada smije živjeti u „punoj sigurnosti vjere“ i u „potpunom pouzdanju nade do svršetka“ (Heb 10,22; 6,11). No upravo je ta sigurnost vjere i spasenja meta Sotoninih napada. Zbog toga je za sve one koji su kolebljivi i zdvojni tako važno da ne zanemare taj dio bojne opreme, nego da uvijek „nose na glavi“ kacigu spasenja i s time povezanu nadu u ponovni dolazak našega Gospodina za uzeće svih vjernika te se tako štite od đavlovihi napada.

Oklop, prsni oklop

U doba prije izuma vatrenog oružja, željezni oklop koji je obično obuhvaćao čitavo tijelo, a osobito prsni oklop koji je pokrивao gornji dio tijela, bio je u borbi važna zaštita od strelica, kopalja i mačeva. U Izaiji 59,17 vidimo da će Bog, kada bude provodio svoje sudove, biti zaodjenut u oklop pravедnosti i s kacigom spasenja.

Vjernicima je u NZ-u zapovjeđeno da u sklopu sve Božje bojne opreme na sebe odjenu i oklop pravедnosti, kako bi bili spremni za borbu protiv duhovnih sila zla u nebeskim prostorima (Ef 6,14); u 1. Solunjanima 5,8 je to oklop vjere i ljubavi.

Oklop (grč. *toraks*; ista riječ kao i „prsni oklop“) može biti i slikovit prikaz otvrdnuća i zloće, poput željeznih oklopa skakavaca (zloća koja sve razara) u Otkrivenju 9,9 i ognjenih, plavetnih i sumpornih oklopa jahača (moć koja sve preplavljuje) u 17. rektu.

Arend Remmers

(Iz knjige „Biblische Bilder und Symbole“)